

תשעה האורות שעומדים כלם
במחשבה, שהוא אחד מהם
בחשבון כלם לרדף אחריהם.
בשעה שעומדים במחשבה ולא
נדבקים ולא נודעים. ואלה לא
עומדים לא ברצון ולא
במחשבה עליונה [עליונות].
תופסים בה ולא תופסים. באלה
עומדים כל סודות האמונה וכל
אותם האורות מסוד המחשבה
העליונה [שלמטה - ולמטה] כלם
נקראים אין סוף. עד פאן מגיעים
אורות ולא מגיעים ולא נודעים.
אין פאן רצון ולא מחשבה.

[א] כשפאירה המחשבה ולא
נודעת [היא] ממי שמאירה, אז
מתלבשת ונסתרת לתוף הבינה
ומאירה למי שמאירה, ונכנסים
זה בזה, עד שכלם נכללים
כאחד. ובסוד הקרבן פשעולה,
הכל נקשר זה בזה ומאיר זה
בזה. אז עומדים כלם בעליה,
והמחשבה מתעטרת עם אין
סוף. אותו האור שמוארת ממנו
המחשבה העליונה שלא נודעת
בה כלל נקרא אין סוף, וממנו
נמצא ועומד ומאיר למי שמאיר,
ועל זה הכל עומד. אשרי חלקם
של הצדיקים בעולם הזה
ובעולם הבא.

בא ראה, קץ כל בשר הזה, כמו
שהקשר נמצא למעלה בשמחה,
גם פאן למטה בחדוה, ורצון
להסתפק הכל למעלה ולמטה.
והאם עומדת על ישראל פראוי.
בא ראה, בכל ראש חדש וחדש
כשמתחדשת הלבנה, נותנים
לקץ כל בשר הזה חלק אחד
יותר על הקרבנות להתעסק בו
וישתמש בחלקו, ויהיה צד של
ישראל לבדם כדי שיתאחדו עם
מלכם, וזהו השעיר, משום
שהוא בחלק עשו, שכתוב בו
שעיר, [בראשית כז] הן עשו אחי

דקיימי כלהו במחשבה דאיהו חד מנייהו
בחושבנא כלהו למרדף בתרייהו בשעתא
דקיימי במחשבה ולא מתדבקן ולא
אתידעו. ואלין לא קיימי לא ברעותא ולא
במחשבה עלאה (נ"א על"ז). תפסין בה ולא
תפסין. באלין קיימי כל רזי דמהימנותא וכל
אנון נהורין מרזא דמחשבה עלאה (ולתמא ד"א
ולתמא) כלהו אקרון אין סוף. עד הכא מוטו
נהורין ולא מוטון ולא אתידעו. לאו הכא
רעותא ולא מחשבה.

[פרין ד"א כז] נהיר מחשבה ולא אתידע (ד"ע)
ממאן דנהיר. פדין אתלבש ואסתים גו
בינה ונהיר למאן דנהיר ואעיל דא בדא עד
דאתפלילו כלהו כחדא. וברזא דקרנא כד
סליק פלא אתקשר דא בדא ונהיר דא בדא.
פדין קיימי כלהו בסליקו ומחשבה אתעטר
באין סוף. ההוא נהירו דאתנהיר מניה
מחשבה עלאה דלא אתידע בה כלל אקרי
אין סוף. ומניה אשתכח וקיימא ונהיר למאן
דנהיר ועל דא כלא קאים. זכאה חולקיהון
דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי קץ כל בשר, כמה דקשורא
אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי
לתמא בחדוותא. ורעותא לאסתפקא כלא
לעילא ותתא. ואימא קיימא עליהו דישראל
פדקא יאות.

תא חזי, בכל רישי ירחא וירחא כד סיהרא
מתחדשא יהבין ליה להאי קץ כל בשר
חולקא חדא יתיר על קרבנין לאתעסקא ביה
וישתמש בחולקיה. ויהא סטרא דישראל
בלחודייהו. בגין דיתאחדון במלכיהון, ודא
איהו שעיר. בגין דאיהו בחולקא דעשו
דכתיב ביה שעיר [בראשית כז] הן עשו אחי

איש שעיר. ועל זה הוא השתמש בחלקו, וישאל משתמשים בחלקם, ולכן כתוב (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו.

בא ראה, קץ כל בשר הנה, כל רצונו אינו אלא בכשר תמיד, ולכן תקון הבשר תמיד אליו, ולכן נקרא קץ כל בשר. וכשהוא שולט, שולט על הגוף ולא על הנשמה. הנשמה עולה למקומה, והבשר נתן למקום הנה. כמו זה בקרבן, שהרצון עולה למקום אחד, והבשר למקום אחד.

והאיש שהוא צדיק, הוא קרבן ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק אינו קרבן, משום שיש בו מום, שכתוב (ויקרא כב) כי לא לרצון וגו'. ועל זה הצדיקים הם כפרת העולם והם קרבן בעולם.

בא ראה, ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני. לטל רשות להחשיך פני בני העולם. ולכן הנני משחיתם את הארץ. (ועל זה עשה לך תבת עצי גפר, כדי להנצל בה ולא יוכל לשלט עליך. רבי חייא ורבי יוסי היו חולקים בדרך אמר אהרן. כתוב ויעש נח ככל אשר צוהו ה')

השלמה מההשממות (סימן יא)
צוה ה'. אמר רבי יוסי, אשרי ישראל שנתנה להם תורה קדושה והם משתדלים בה ימים ולילות. בא ראה, שהרי משמע שלולא שנמצא נח עם התבה בהתחברות כֶּאֱחָד, לא היה נצל, [ולכן] נסתר מן העין בתוך התבה. קמו והלכו. אמר אותו יהודי, כתוב עשה לך תבת עצי גפר, לך ולעצמך, כדי להתחבר עמה ולהנצל בה. מה כתוב? ויעש נח ככל אשר צוהו וגומר. (ע"כ

מההשממות).

שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה. וישראל אנון משתמשין בחולקיהון. ובגין כך פתיב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו.

תא חזי, האי קץ כל בשר, כל רעותיה לאו איהו אלא בבשרא תדיר ובגין כך תקוּנא דבשרא תדיר לגביה ועל דא אקרי קץ כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא ולא על נשמתא. נשמתא סלקא לאתרא ובשרא אתיהיב לאתר דא. פגוּנא דא בקרבנא דרעותא סלקא לאתר חד, ובשרא לאתר חד.

ובר נש דאיהו זכאה איהו קרבנא ממש לכפרה. ואחרא דלאו איהו זכאה, לאו איהו קרבנא בגין דביה מומא דכתיב, (ויקרא כב) כי לא לרצון וגו'. ועל דא צדיקיא כפרה אנון דעלמא וקרבנא אנון בעלמא (עד כאן):

תא חזי, ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני. למיטל רשו לאחשכא אפייהו (ד' טו ע"ב) דבני עלמא. ובגיני כך הנני משחיתם את הארץ. (ועל דא עשה לך תבת עצי גפר בנין לאשתובא בה ולא יכיל לשלמאה עליך. רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא אמר חד) פתיב ויעש נח ככל אשר צוהו ה'.

השלמה מההשממות (סימן יא)

צוה ה'. אמר רבי יוסי זכאין אינון ישראל דאתיהיב להון אורייתא קדישא ואינון משתדלי בה יממא ולילי. תא חזי דהא משמע דאלולי דאשתפח נח עם תיבותא באתחברותא כחדא לא אשתזיב (ובגין כך) אסתים מן עינא בגו תיבותא. קמו ואזלו. אמר ההוא יודאי פתיב עשה לך תיבת עצי גפר, לך לגרמך בגין לאתחברא בהדה ולאשתזבא בה מה כתיב ויעש נח ככל אשר צוהו וגו'. (עד כאן

מההשממות)